

Algunes idees base per la Independència Catalana

CONCULCACIONS (126)

Declarar la Independència d'un país o una nació és normalment el final d'un llarg i intens procés. L'acte formal dels col·lectius que decideixen assolir la plena llibertat consisteix en una manifestació relativament senzilla ideològicament, però que implica una sèrie de circumstàncies que conflueixin i reforcin aquesta decisió, com en són una història seriosa amb fets que avalin la maduració d'aquest recorregut. Un altre símptoma decisiu n'és la mateixa llengua, tot plegat amb la voluntat incontrovertible del país que ho decideix lliurement, i convençut de llur opció.

En el cas de Catalunya disposem sobradament de tot aquest ventall d'atributs que recolzen plenament la nostra ambició de recuperar una llibertat, perduda per les causes que tots coneixem i precedida d'una història coherent i prou original, amb una singladura d'èxits que ens avala com a una gran nació, a més d'una llengua important, rica i ben estructurada.

Com a primera consideració, hem de ser conscients que si hem perdut aquest perfil de la nostra personalitat, és gràcies a les intervencions d'uns irrespectuosos estats, que en una època determinada, han recorregut a la guerra i una sèrie de fets completament il·legals, per a destronar-nos d'una centenària llibertat amb més de set-cents anys de solvència. La culminació com a absoluts dominadors dels nostre país, s'enllestex en la desfeta de 1714, per una injustificable ocupació i la repartició entre els dos estats que han aconseguit portar-ho a terme, amb un bàrbar trossejament del nostre territori.

La seva raó sols respon a les envejoses, ambicioses i cruels accions imposades pels dos estats, sens cap altre justificació que hi doni validesa i legitimitat.

Veiem quines són algunes de les contrapartides catalanes que avalen tot el contrari.

En primer lloc els anys que Catalunya i una sèrie de territoris afins, portaven compartint de manera més o menys pacífica, units per la mateixa llengua i un univers polític comú, com a confirmació d'una concepció pròpia determinada, basada en la convivència i la participació d'un projecte acceptat i adaptat a una majoria dels participants, que garanteix una sòlida nació capdavantera en el seu temps.

Així és que no tan sols els catalans ens hem considerat una nació amb tots els drets durant segles, sinó que una majoria de històries, entre elles la castellana, fan constants i reiterades referències a la nació catalana. És per aquest motiu que la consciència dels espanyols, esdevé completament desautoritzada i sense cap raó objectiva, per a ambicionar uns territoris que no els corresponen, perquè pertanyen a un a nació fora del

seu abast, que és la nació catalana.

Exactament en el cas dels francesos, que després d'haver destruït i ocupat segles abans tot Occitània, amb el beneplàcit indiscutible del Vaticà, més tard van intuir la possibilitat de poder ampliar el seu territori amb connivència amb els castellans, abraonant-se ferotgement sobre la nació catalana. Ni els uns ni els altres tenen cap raó, ni social ni política ni de cap altre ordre, que liciti els seus fets sinó tot el contrari. I encara menys que continuïn donant-hi vigència en ple S. XXI, encobrint la seva actuació, en nom d'una falsa democràcia, esgrimida tan presumptuosament per aquests indignes ocupants.

No existeix cap raó que justifiqui als nostres usurpadors, el dret de deixar Catalunya i els altres països completament destrossats i desvalguts. És un clar intent de genocidi i extermini amb una greu culpabilitat política, històricament ben confirmada.

Contra la transcendència del que s'acaba de dir, hi ha uns altres fets que certifiquen la validesa dels territoris de parla catalana. Sols n'esmentaré dos exemples. El primer és la notable devoció que els valencians dediquen a la figura del rei català Jaume I el Conqueridor, fruit de la gran admiració que va promoure l'alliberament, per part dels catalans, en sobreposar-se al món sarraí que imperava en aquell país del sud. Un cas semblant és el que es produeix a Ses Illes amb l'arribada del mateix Rei acompanyat de la host reial i les seves naus, ajudant a què els illencs gaudissin d'una desitjada llibertat, una vegada vençuda la força dels mateixos sarraïns. Aquesta aportació, estimula els illencs a la solidaritat amb Catalunya, encara prou reconeguda, malgrat les tergiversacions que per part dels espanyols s'ha intentat introduir i divulgar. Al territori català en mans dels francesos està apareixent una conscienciació de catalanitat certament vigorosa. Recordem que precisament Jaume I neix a Montpeller.

Jaume I va ser el gran rei que va difondre i eixamplar el prestigi català als territoris veïns, que encara són ben vius i són un testimoni de la seva empremta. Catalunya va ser en aquells anys un país veritablement guerrer, però les grans gestes catalanes no obeïen a uns afanys d'ocupació i apropiació, sinó a altres motivacions de més alta dignitat. La prova en són la bona imatge que en aquest territoris ha deixat Catalunya, encara que de manera discutible se'ls anomena conquerits, quan deu ser més just dir-ne alliberats.

En totes aquestes accions del nostre rei, s'hi pot endevinar, fàcilment, una favorable preponderància pel pacte i l'acord, lluny de la crua conquesta apropiadora d'altres territoris. Així ho avala la reflexió històrica dels esdeveniments referits.

Catalunya mai ha posat en entredit la nacionalitat de ningú, i mai ha pretès incorporar altres nacions. És una mentalitat molt més noble i seductora la que ha presidit la visió dels nostres monarques, malgrat algunes irregularitats que es varen cometre, sense un adequat control potser, per part de les forces dels Almogàvers en alguns moments.

Conclusió : les actuacions dels estats espanyols i francès cauen pel seu propi pes, en la més absoluta manca de respecte, solament portades a terme per una ambició desmesurada, i la consegüent destrucció, valent-se d'uns mètodes completament abusius i sanguinaris per aconseguir els seus objectius inacceptables.

Per tant la recuperació de la nostra independència, cal basar-la en aquests fets que ens enfronten als ocupants amb tota la raó al nostre favor. Com a conseqüència de la imposició de gent castellana sovint intransigent, resulta necessari estimular la visió de forasters i nouvinguts perquè s'integrin i participin activament en els objectius de reconstrucció catalana. El nou país els ha d'oferir una proposta alliberadora compartida i solidària amb Catalunya. Sense aquesta circumstància a favor nostre, l'espanyolisme pot representar un pes mort que obstaculitzi molt negativament el nostre camí cap a la llibertat.

El PSC té una responsabilitat decisiva en aquest afer polític. Cal recuperar principalment aquest partit orientant-lo cap a una natural catalanitat, sense la qual sols seran uns esbirros espanyolistes, amb una personalitat mancada d'una base naturalment pròpia. Necessitem apropar-los a una sòlida concepció creditora de valors realment positius i històricament fonamentats, respecte a Catalunya.

Preparar la Independència de Catalunya, implica recuperar una llarga sèrie de valors perduts, tasca que no és ni fàcil, ni tampoc impossible i si imprescindible per la perpetuació del nostre país.

Claudi Romeu, 13 de maig del 08